

Arrest

nr. 280 794 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 december 2015. Op 11 januari 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 10 december 2018 met nummer 213 676 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 28 januari 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 22 september 2020 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Tegen de voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) trok de beslissing in op 7 september 2021. Bij 's Raads arrest van 1 oktober 2021 met nummer 261 476 wordt de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd.

1.5. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Deze beslissing, die de verzoekende partij bij aangetekende brief van 22 juni 2022 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Safed Sang, district Mohammad Agha, provincie Logar. U bent op jonge leeftijd met uw ouders naar Pakistan verhuisd om de veiligheidsproblemen in Afghanistan te ontvluchten. U studeerde in Pakistan tot de vierde of vijfde graad. U hielp vervolgens uw vader mee in zijn schrijnwerkerij en werkte ook als dagarbeider in verschillende fabrieken.

U huwde in Safed Sang, Afghanistan, in 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013-2014 Gregoriaanse kalender (GK), maar keerde na uw huwelijk terug naar Pakistan. Tijdens de winter van 2014-2015 reisde u met uw echtgenote naar Afghanistan om haar familie te bezoeken. Tijdens uw verblijf in Afghanistan werd u, via uw oom langs vaderskant, een job aangeboden bij een medisch bedrijf, namelijk [S. P.] in Kabul. Hoewel u aanvankelijk had gepland om na het bezoek aan uw schoonouders terug te keren naar Pakistan, besloot u toch in Afghanistan te blijven wonen. Uw job bestond erin medicijnen te leveren bij apothekers in de hoofdstad Kabul. U verbleef deeltijds in Kabul, maar pendelde ook regelmatig naar Dashte Saqawa, de plaats waar uw grootvader woonde, een dorp in de buurt van Alikhel en Namunyas. Op een dag zouden de taliban u opgemerkt hebben en ontving uw grootvader een brief met de vraag om u aan te sluiten bij de taliban. Ook uw broer werd in deze brief genoemd. Uw broer besloot vanaf dat moment in Kabul te blijven, zelf pendelde u vanaf dat moment minder vaak en stiekem naar huis. Op een dag werd de wagen waarin u zat toch tegengehouden door de taliban. Ze bonden uw handen op uw rug en staken u in de koffer van hun auto. U werd vervolgens drie dagen op een onbekende plaats gevangene gehouden en geslagen. De derde dag lukte het u echter om langs het toiletraam te ontsnappen. U liep zeer hard door water, kanalen en woestijnen tot u in de verte licht zag branden. U werd gastvrij ontvangen in het huis en kreeg er een bed voor de nacht aangeboden. De volgende dag heeft de nobele onbekende een auto geregeld die u naar uw oom in Kabul heeft gebracht. U werd enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis en tijdens uw ziekenhuisopname ontving uw grootvader een tweede dreigbrief. U beseftte op dat moment dat uw veiligheid in Afghanistan niet meer gegarandeerd kon worden. Uw oom langs vaderskant regelde samen met een smokkelaar uw vlucht naar Europa. Anderhalve maand tot twee maanden na ontvangst van de tweede dreigbrief bent u samen met uw broer het land ontvlucht. In Iran werden u en uw broer beschoten, waarna u uw broer bent kwijt gespeeld. Sinds dan heeft u geen enkel nieuws meer over hem. U kwam aan in België op 29 december 2015 en u diende een verzoek tot internationale bescherming in op 11 januari 2016. Na uw vertrek zijn de taliban nog langs geweest bij uw grootvader. Uw oom langs vaderskant bezorgde u uw documenten. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. U legde ter staving van uw asielmotieven volgende documenten neer: uw huidige taskara (Afghaans identiteitsdocument), een oude taskara, uw vaccinatiekaart, een puntenlijst, vijf foto's van uw verwondingen, een originele Proof of Registration van uw vader, een kopie van uw persoonlijke PoR, een studentenkaart van uw schoolperiode in Pakistan, een document van uw werkgever, twee dreigbrieven van de taliban en een omslag waarin deze documenten werden verstuurd. Daarnaast legde u ook een document neer van de centrumarts.

Op 22 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 december 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in beroep eveneens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon

worden gehecht aan uw problemen met de taliban en omdat de RVV oordeelde dat u zich kon vestigen in de stad Kabul en de provincie Kabul. U ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende u op 28 januari 2019 een eerste volgend verzoek in. U verklaarde dat u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid heeft verteld. U bent geboren in het dorp Speena Warai in Peshawar (Pakistan) en bent gedurende uw hele leven nooit in Afghanistan geweest. U raakte betrokken bij een vechtpartij met een Pakistaanse persoon waarbij jullie beiden een schedelbreuk opliepen. U werd vijf of zes dagen opgepakt en vervolgens bedreigd door deze persoon die achter u en uw familie aan zou komen. U vreest deze persoon bij terugkeer naar Afghanistan, al weet u niet precies wat hij zal doen. Ter staving van uw nieuwe verklaringen legde u originele foto's neer uit Pakistan, elf originele vluchtelingenkaarten van familieleden, een kopie van bewijs van goed gedrag en zeden voor het huren van een huis, tien rekeningen van nutsvoorzieningen uit Pakistan, acht schooldocumenten uit Pakistan, drie originele medische bewijzen over uw hoofdletsel uit Pakistan, drie originele vaccinatiekaarten van uw familie en de originele omslag waarin dit alles naar België werd verstuurd. Omdat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam, ging het CGVS op 6 december 2019 voor uw eerste volgend verzoek over tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 september 2020 diende u een tweede volgend verzoek in waarbij u verklaart België even verlaten te hebben voor Frankrijk. Omwille van de Dublinvordering werd u echter teruggestuurd naar België. Naar analogie met uw eerste volgend verzoek haalt u aan steeds in Pakistan te hebben gewoond. Uw broer werd in Pakistan aangevallen door de personen waarmee u problemen had. Daarnaast is uw echtgenote vertrokken met een andere man. Uw schoonbroers beschuldigen u van haar vertrek en vertelden uw vader dat jullie haar moeten vinden of u anders zou worden gedood. Ter staving van uw tweede volgend verzoek legt u een foto van uw gehavende broer [W.] neer, uw kopie van uw huwelijksakte uit Pakistan, kopieën van schooldocumenten van uw dochter uit Pakistan, kopieën van schooldocumenten van uw zus [R.] uit Pakistan, kopieën van schooldocumenten van uw broer [W.] uit Pakistan, de Pakistaanse vaccinatiekaart van uw dochter, Pakistaanse medische documenten van uw ouders, een kopie van uw por-kaart en een verklaring van de persoon die u deze documenten uit Pakistan bezorgde, samen met zijn Belgische verblijfskaart. Omdat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam, ging het CGVS op 29 april 2020 voor uw tweede volgend verzoek over tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. U ging in beroep tegen deze beslissing. Omdat er bijkomend onderzoek nodig was in de nasleep van de machtsovername door de taliban trok het CGVS haar beslissing op 7 september 2021 in. Hierdoor vernietigde de RvV op 1 oktober 2021 de beslissing van het CGVS.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u aanhaalt maagproblemen te hebben en vooral psychologische problemen, met een depressie, stress als geheugenverlies als gevolg (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 14/04/2021, vraag 12), verklaart u zelf dat u geen elementen of omstandigheden kent die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en kan er uit het verloop van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin afgeleid worden dat u moeilijkheden zou hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw nieuwe elementen (vragenlijst bijzondere procedure noden). Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer ter staving van uw aandoeningen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw tweede volgend verzoek moet worden vastgesteld dat u louter verder bouwt op de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste volgend verzoek baseerde, met name dat u steeds in Pakistan gewoond hebt en er een conflict heeft (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16, 18). In Afghanistan heeft u niemand meer (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 19). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat uw aangepaste verklaringen niet overtuigden. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten neerlegt die in het verlengde liggen daarvan, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw bewering als zou u in Afghanistan over geen documenten zoals een taskara meer beschikken, om te duiden dat geen enkele binding hebt met Afghanistan (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 19), staat bovendien in schril contrast met de door u aangeleverde documenten in het kader van uw eerste verzoek, met name uw toentertijd huidige taskara alsook een oude taskara.

De foto van uw broer [W.] die geslagen zou zijn in Pakistan door uw vijanden kan geen nieuw licht laten schijnen op voorgaande beoordeling. Uit deze foto kan niet worden afgeleid wanneer en door wie of wat de persoon op de foto verwondingen zou hebben opgelopen alsook niet wat de oorzaak van de verwondingen was.

De overige documenten zijn dan weer perfect verenigbaar met uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek dat u lange tijd in Pakistan hebt gewoond en de laatste maanden voor uw vertrek naar Europa in Afghanistan hebt verbleven. Ook toen al haalde u aan dat uw toen eenjarige dochter in Pakistan verbleef bij uw echtgenote, die zelf ook bij uw moeder verbleef (verklaring DVZ, 04/03/2016, vraag 15, 16). De schooldocumenten en vaccinatiedocumenten van uw dochter tonen haar verblijf aldaar aan, maar zeggen aldus niets over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Ook de schooldocumenten van uw broer en zus als de medische documenten van uw ouders zeggen niets over uw persoonlijke verblijfplaatsen. Over uw Pakistaanse huwelijksakte, een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, zegt u dan weer zelf dat u deze hebt laten aanmaken in Pakistan zodat het goed zou komen met de vluchtelingenkaart van uw echtgenote die uit Afghanistan kwam (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 18). Dit document zegt dan ook allerminst iets over uw verblijfplaats voor of na uw huwelijk. De kopie van uw POR-kaart legde u reeds neer in het kader van uw eerste verzoek. De getuigenis van uw vriend in België die uw documenten meebracht uit Pakistan werd dan weer duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk voor uw verzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Dat uw familie momenteel in Pakistan verblijft zegt, zoals ook in het kader van uw voorgaand verzoek aangehaald, niets over uw eigen verblijfplaatsen de maanden voor uw vertrek.

Betreffende uw verklaringen uw schoonbroers te moeten vrezen omdat uw echtgenote met een andere man vertrokken is (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient te worden opgemerkt dat u deze verklaringen allerminst staaft. Bovendien is het markant dat uw echtgenote noch u, noch uw ouders waar ze verbleef, noch haar familie op de hoogte zou hebben gebracht van haar nieuwe liefde en vertrek. Aangezien uw echtgenote u bedrogen heeft, is het volgens de traditie uw familiale eer die geschonden werd, en niet die van uw schoonfamilie. Ook uw advocaat in zijn verzoekschrift naar aanleiding van uw beroep bij de RvV gaat voorbij aan het feit dat niet zozeer de familiale eer van uw schoonbroers maar wel deze van uzelf geschonden wordt door de nieuwe relatie van uw echtgenote. Het is dan ook niet duidelijk waarom haar broers u zouden verwijten dat hun zus verliefd geworden is op een andere man en u daarvoor verlaten heeft. Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid hierover. De algemene verwijzingen naar een mogelijke wetswijziging en het feit dat mannelijke slachtoffers van eerwraak vaak uit een andere familie komen, zoals aangehaald in het verzoekschrift van uw advocaat, werpen hier allerminst een ander licht op. Uw geloofwaardigheid hieromtrent wordt tot slot volledig ondermijnd doordat uw advocaat in zijn schrijven naar het CGVS op 21 februari 2022 aanhaalt dat u snel een beslissing van het CGVS wilt krijgen omdat u reeds zes jaar

uw echtgenote en kind niet heeft gezien, die, aldus uw advocaat, in Afghanistan verblijven. In het kader van uw voorgaande verzoeken meldde u tevens op geen enkel moment enige huwelijksproblemen omwille van uw vertrek. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan deze weinig onderbouwde verklaringen als zou uw echtgenote het op een lopen hebben gezet en u daardoor haar broers dient te vrezen.

Voorts heeft uzelf geen elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw huidig verzoek plaatsvond voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen..

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Ze benadrukt dat er een schending is van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij citeert ze artikel 48/3, § 1 en artikel 48/4, § 1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst haar problemen in Pakistan te benadrukken. Zowel in Pakistan als in Afghanistan komt eermoord, volgens de verzoekende partij, vaak voor. Ze voert aan dat dit vooral wordt gepleegd op vrouwen maar mannen kunnen ook worden vermoord.

De verzoekende partij stelt dat Afghanistan op het punt staat om een nieuwe wet aan te nemen die slachtoffers van geweld het zwijgen oplegt. De kleine wijziging in het wetboek van strafrecht zal, volgens de verzoekende partij, grote gevolgen hebben in het land waar eerwraak en gedwongen huwelijken wijdverbreid zijn. De verzoekende partij meent dat de kleine, maar belangrijke, wijziging in de Afghaanse strafvervolgning familieleden verbiedt tegen een verdachte te getuigen. Hierbij verwijst de verzoekende partij naar een krantenartikel van de krant "*Het Laatste Nieuws*". De verzoekende partij voert ook aan dat mannelijke slachtoffers van eerwraak vaak uit een andere familie zijn. Een mannelijk slachtoffer betekent dat er sprake van een probleem tussen twee (of meer) families is, aldus verzoekende partij. Ze verwijst hierbij ook naar de website "*Wikipedia*".

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat het Commissariaat-generaal verklaart dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen. Vervolgens herhaalt de verzoekende partij bovenstaande stellingen. Ze voegt hier echter ook aan toe dat ze een reëel risico loopt bij terugkeer om door haar schoonbroers te worden vermoord. De verzoekende partij stelt vervolgens dat van de man wordt verwacht dat de eer van haar vrouw, zijn eer is. Aangezien de vrouw weggegaan is met een andere man, wordt de schuld, volgens de verzoekende partij aan haar gegeven. Ze herhaalt dan ook dat ze vreest om bij terugkeer door schoonbroers te worden aangepakt.

De verzoekende partij stelt vervolgens vast dat het Commissariaat-generaal verklaart dat de authenticiteit van de Pakistaanse huwelijksakte niet kan worden nagegaan. Ze voert aan dat, in arrest met nummer 216 632 van 12 februari 2019, de Raad stelt dat niet elk document om die reden automatisch als frauduleus bestempeld mag worden. De verzoekende partij brengt naar voor dat het Commissariaat-generaal een onderzoeksplicht heeft. Deze onderzoeksplicht volgt uit UNHCR-richtlijnen, Europese regelgeving en jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het "*UCHCR*" bepaalt dat hoewel de bewijslast bij de asielzoeker rust, de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren zowel bij de asielzoeker als bij degene die de asielaanvraag onderzoekt, ligt. In sommige gevallen moet de ambtenaar die de aanvraag onderzoekt, het nodige bewijs leveren omdat vluchtelingen vaak niet in staat zijn om veel documenten voor te leggen, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij voert aan dat het Commissariaat-generaal niet voldoende onderzoek heeft gedaan. De verzoekende partij meent dat het Commissariaat-generaal de authenticiteit van de huwelijksakte kan nagaan en opvragen.

Ondergeschikt verwijst de verzoekende partij naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ze verwijst naar de algemene gezondheidszorg in Afghanistan. Ze verwijst hierbij naar:

- WHO, "*Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul*", 22 september 2021, met vermelding van de weblink;
- OCHA, "*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus – 5 september)*", 13 september 2021, met vermelding van de weblink.

Vervolgens verwijst ze naar de algemene politieke en humanitaire situatie in Afghanistan. Ze verwijst hierbij naar:

- United Nations Human Rights Office of the high Commissioner, *Oral Update on the situation of human rights in Afghanistan*, met vermelding van de weblink;
- The Guardian, *“Taliban name all-male Afghan Cabinet including minister wanted by FBI”*, 7 september 2021, met vermelding van de weblink;
- The New York Times, *“Taliban promises Peace, but Doubt and Fear Persist”*, 18 augustus 2021, met vermelding van de weblink;
- EUAA Country Guidance, p. 130, met vermelding van de weblink;
- Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”*, met vermelding van de weblink.

Verder geeft de verzoekende partij nog enkele citaten over de algemene politieke en humanitaire situatie in Afghanistan zonder de bron of vindplaats van deze informatie erbij te vermelden.

De verzoekende partij verwijst ook naar de bestreden beslissing van de commissaris-generaal.

De verzoekende partij stelt dat de UNHCR Guidance Note dateert van 9 februari 2022. Ze stelt dat dit document enkel verwijst naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen die dateren van de periode september-december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. Volgens de verzoekende partij geven beide documenten dus een juridische analyse van de landeninformatie over dezelfde periode.

Vervolgens wil de verzoekende partij enkele kanttekeningen plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zich baseert. De verzoekende partij geeft aan dat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen bevat en focust op de veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername. Volgens haar is het gevolg hiervan dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren. Volgens de verzoekende partij bevatten deze dus een verouderde analyse van de landeninformatie. De verzoekende partij is van oordeel dat het meest recente rapport van het Europees asielagentschap namelijk de EUAA country focus januari 2022, een beoordeling bevat tot en met 8 december 2021. Deze analyse is, volgens de verzoekende partij, echter niet enkel op dit rapport gebaseerd maar ook op oudere info van het asielagentschap.

Daarna stelt de verzoekende partij dat het belangrijk is om de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. De verzoekende partij geeft aan dat de EUAA Country Guidance van april 2022 is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. De verzoekende partij leidt hieruit af dat de EUAA Country Guidance op oudere landeninformatie is gebaseerd wanneer het stelt dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban. Het is dan ook volgens de verzoekende partij belangrijk om actuele informatie te gebruiken gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan. Om deze reden kan er, aldus de verzoekende partij, niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden in Afghanistan.

De verzoekende partij sluit af met naar voor te brengen dat de beslissing van het Commissariaat-generaal een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Aanvullende nota

3.1. Op 20 oktober 2022 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waar zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt;

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;

- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als

vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u aanhaalt maagproblemen te hebben en vooral psychologische problemen, met een depressie, stress als geheugenverlies als gevolg (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 14/04/2021, vraag 12), verklaart u zelf dat u geen elementen of omstandigheden kent die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en kan er uit het verloop van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin afgeleid worden dat u moeilijkheden zou hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw nieuwe elementen (vragenlijst bijzondere procedure noden). Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer ter staving van uw aandoeningen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze geboren is in Afghanistan maar op jonge leeftijd met haar ouders naar Pakistan verhuisde om de veiligheidsproblemen in Afghanistan te ontvluchten. In 2013-2014 trouwde de verzoekende partij in Safed Sang in Afghanistan maar keerde daarna terug naar Pakistan. De verzoekende partij reisde met haar echtgenote naar Afghanistan om haar familie te bezoeken. Tijdens het verblijf van de verzoekende partij werd haar een job aangeboden, door haar oom langs vaderskant, bij een medisch bedrijf namelijk S.P. De verzoekende partij besloot in Afghanistan te blijven wonen. De job van de verzoekende partij bestond uit het leveren van medicijnen in de hoofdstad Kabul. Ze verbleef regelmatig in Kabul maar pendelde ook regelmatig naar Dashte Saqawa. Op deze plaats woonde de grootvader van de verzoekende partij. Volgens verzoekende partij zouden op een dag de taliban haar hebben opgemerkt en haar grootvader een brief hebben gestuurd met de vraag of verzoekende partij zich wilde

aansluiten bij de taliban. De verzoekende partij besloot vanaf dat moment minder vaak te pendelen naar huis. De verzoekende partij verklaart dat op een dag haar auto werd tegengehouden door de taliban. Haar handen werden haar op de rug gebonden en ze duwden haar in de koffer van een auto. De verzoekende partij verklaart dat zij vervolgens drie dagen werd vastgehouden en geslagen op een onbekende plaats. De derde dag lukte het de verzoekende partij om te ontsnappen langs een toiletraam. Ze liep zeer hard door water, kanalen en woestijnen tot ze in de verte licht zag branden. Ze werd er gastvrij ontvangen en mocht er overnachten. De volgende dag heeft de nobele onbekende de verzoekende partij een auto geregeld die haar naar Kabul bracht. De verzoekende partij werd vervolgens enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis. Tijdens haar verblijf in het ziekenhuis ontving haar grootvader een tweede dreigbrief. De verzoekende partij besloot hierop Afghanistan te verlaten.

De verzoekende partij legt ter staving van dit eerste verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: haar huidige taskara, een oude taskara, haar vaccinatiekaart, een puntenlijst, vijf foto's van haar verwondingen, een originele *proof of registration* van haar vader, een kopie van haar persoonlijke PoR, een studentenkaart van haar schoolperiode in Pakistan, een document van haar werkgever, twee dreigbrieven van de taliban, een omslag waarin deze documenten werden verstuurd en een document van de centrumarts.

In het arrest van 10 december 2018 met nummer 213 676 oordeelt de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar relaas aannemelijk te maken. Zo stelt de Raad in zijn arrest dat (i) het niet aannemelijk is dat de grootvader van de verzoekende partij, ondanks zijn analfabetisme, de eerste dreigbrief niet zou hebben herkend als zijnde van de taliban en hem niet onmiddellijk door iemand zou hebben laten lezen door iemand om de inhoud ervan te weten te komen, (ii) het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij geen enkele voorzorgsmaatregel zou genomen hebben bij haar bezoeken waar zij door de taliban werd geïnterviewd, (iii) dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij zich de dreigbrief niet liet voorlezen en zonder de inhoud van deze brief te kennen haar land ontvluchtte, (iv) dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verzoekende partij dat de inhoud van de documenten die zij voorlegt als bewijs niet overeenstemmen met haar verklaringen, (v) dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij de dreigbrief bij haar grootvader achterliet omdat zij niet gearresteerd kon worden, (vi) de bewijswaarde van de documenten volgens de Raad van beperkte waarde zijn omdat uit de algemene landeninformatie blijkt dat er op grote schaal wordt gefraudeerd en documenten worden vervalst, (vii) dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij zich niet zou informeren over de talibanleden die haar bedreigen, (viii) het feit dat de taliban haar als spion zagen en de verzoekende partij vroegen zich aan te sluiten bij de taliban een louter *post factum* bewering is en dus niet kan worden aanvaard, (ix) de verklaringen over de gevangenschap van de verzoekende partij niet doorleefd zijn, (x) de kritieke toestand van de verzoekende partij op het moment van de ontsnapping geen afdoende verklaring is voor haar onwetendheid over de plaats waar zij toevlucht zocht, de identiteit van de persoon die haar opving en de reisweg naar Kabul, (xi) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tijd dat ze in het ziekenhuis heeft gelegen, (xii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij geen moeite doet om haar familie te contacteren en haar broer terug te vinden, (xiii) verzoekende partij niet aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, (xiv) dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bij haar terugkeer naar Kabul. De verzoekende partij heeft tegen dit arrest van de Raad geen cassatieberoep ingediend. Het voormeld arrest heeft aldus kracht van gewijsde.

4.3.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid heeft verteld. Zij verklaart dat ze geboren is in het dorp Speena Warai in Peshawar, Pakistan. De verzoekende partij verklaart dat ze betrokken raakte bij een vechtpartij met een Pakistaans persoon, waarbij ze beiden een hersenbreuk opliepen. Als gevolg hiervan werd de verzoekende partij gedurende vijf of zes dagen opgepakt. Vervolgens werd de verzoekende partij en haar familie door deze persoon bedreigd. De verzoekende partij vreest deze persoon bij terugkeer naar Afghanistan ook al weet ze niet wat deze persoon precies zou doen.

Ter staving van dit tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: originele foto's uit Pakistan, elf originele vluchtelingenkaarten van familieleden, een kopie van bewijs van goed gedrag en zeden voor het huren van een huis, tien rekeningen van nutsvoorzieningen uit Pakistan, acht schooldocumenten uit Pakistan, drie originele

medische bewijzen over het hoofdletsel van de verzoekende partij, drie originele vaccinatiekaarten van haar familie en de originele omslag waarin dit alles naar België is verstuurd.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 6 december 2019 geoordeeld dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt daar (i) de verzoekende partij haar nieuwe versie van de feiten en van haar verblijfplaatsen laattijdig aanbrengt hetgeen de geloofwaardigheid ervan aantast, (ii) de documenten die door de verzoekende partij zijn neergelegd de nieuwe verklaringen niet ondersteunen waar zij verklaart dat zij op geen enkel moment in Afghanistan is geweest en rechtstreeks van Pakistan naar Europa kwam, (iii) *“zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen dat u tot uw vertrek naar Europa heel uw leven in Pakistan verbleef, quod non, zou dit op zich geen element zijn dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten. U geeft namelijk zelf aan dat u geen idee heeft wat de persoon met wie u een probleem had in Pakistan u in Afghanistan zou kunnen aandoen (verklaring volgend verzoek, vraag 15, 18) waardoor dit een louter hypothetische vrees is. Aangezien u er in slaagde Afgaanse documenten te bekomen en deze vanuit Afghanistan te laten versturen, mag verder aangenomen worden dat u hoe dan ook over enig netwerk beschikt in Afghanistan. In het kader van uw eerste verzoek wees de RVV reeds op het feit dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast omwille van het feit dat u geen zicht bood op uw familiaal netwerk. Er werd hierbij verwezen naar het facebookaccount van uw oom dat gevonden werd via het telefoonnummer op de omslag. Nazicht van dit account leerde toen dat deze een uitgebreide vriendenkring heeft in Afghanistan, voornamelijk in Kabul. Het is echter hoogst opmerkelijk dat bij recenter nazicht van dit account blijkt dat de naam van dit account veranderd is naar A.K. en de profielfoto verwijderd werd. Uit de URL en de vriendenlijst blijkt dit echter hetzelfde account te zijn waardoor sterk te indruk wordt gewerkt dat u nog steeds het zicht op uw werkelijk netwerk tracht te verhullen”*, (iv) de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de vaststelling van de Raad in voorafgaand arrest kan veranderen waar werd besloten dat er in hoofde van de verzoekende partij geen reëel risico op ernstige bedreiging van haar leven bij terugkeer naar de provincie Kabul. Tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd geen beroep ingediend bij de Raad. De beslissing van de commissaris-generaal is aldus definitief.

4.3.3. De verzoekende partij betoogt in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming dat zij steeds in Pakistan heeft gewoond. Ze stelt dat ze problemen had met haar burens. De burens van de verzoekende partij hadden problemen met haar vader. Het is uiteindelijk tot een handgemeen gekomen tussen de verzoekende partij en de burens. De verzoekende partij heeft een steen gegooid tegen het hoofd van deze persoon. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is deze persoon niet meer in orde en blijft deze altijd thuis. De verzoekende partij stelt dat de familie van deze persoon haar nog steeds zoekt. In dit kader verklaart de verzoekende partij dat haar broer werd achtervolgd door deze personen en hard is geslagen. Deze personen vroegen waar de verzoekende partij was. Haar broer vertelde hen dat de verzoekende partij Pakistan al had verlaten. Verder verklaart ze dat haar echtgenote vertrokken is met een andere man. De schoonbroers van de verzoekende partij beschuldigen haar dat het haar fout is dat ze de verzoekende partij heeft verlaten. De verzoekende partij verklaart dat haar voormalige schoonbroers tegen haar vader zouden hebben gezegd *“vind onze zus of als we je zoon vinden, zullen we hem ook afmaken”*.

Ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een foto van haar broer, een kopie van de schooldocumenten van haar dochter bestaande uit schoolrapporten en betalingsbewijzen, een kopie van haar huwelijksakte uit Pakistan, een kopie van de schooldocumenten van haar zus bestaande uit een betalingsbewijs en een schoolattest, een kopie van het schoolrapport van haar broer, een vaccinatiekaart van haar dochter, medische documenten van een dokter en een ziekenhuis waar zijn ouders behandeld worden, een verklaring en een kopie van de verblijfskaart van A.F.Q.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.3.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere

verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.3.5. De verzoekende partij steunt onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw op het door haar voorgehouden vluchtrelaas bij haar vorig verzoek om internationale bescherming. Zo stelt ze in haar huidig verzoek om internationale bescherming dat ze steeds woonachtig in Pakistan is geweest, zoals ze reeds in haar vorige verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, en daar een conflict had. Verder haalt ze ook aan dat ze geen familieleden in Afghanistan heeft. Het vorige verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werd niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing van de commissaris-generaal geen beroep aangetekend bij de Raad. Hierbij dient te worden vastgesteld dat het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan niet in twijfel wordt getrokken. Verder bouwt de verzoekende partij haar huidige verzoek om internationale bescherming voort op wat al in de bestreden beslissing van 6 december 2019 is vastgesteld, namelijk haar voorgehouden problemen met een Pakistaans persoon. Deze werden echter niet aanvaard door de commissaris-generaal als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt voor de verzoekende partij. Aldus herhaalt de verzoekende partij bij haar huidig verzoek om internationale bescherming haar verklaringen die ze ook al in haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Deze kunnen dus niet worden aanvaard als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming voor de verzoekende partij. Verder kan aan de bewering van de verzoekende partij, waarin ze stelt dat ze geen enkele binding heeft met Afghanistan, geen geloofwaardigheid worden gehecht. Om deze bewering te bevestigen stelt verzoekende partij immers dat ze niet over een taskara beschikt. Dit is echter niet in overeenstemming met het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij waar ze haar huidige alsook een oude taskara bijvoegt.

De foto van de broer van de verzoekende partij werd weliswaar nog nooit eerder bijgevoegd bij een verzoek om internationale bescherming door de verzoekende partij. Deze kan echter ook niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming voor de verzoekende partij, daar dit element zich afspeelt op feiten die zich in Pakistan hebben voorgedaan terwijl het verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan dient onderzocht te worden daar de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit bezit. In het kader van haar voorgaand verzoek om internationale bescherming werd door de verwerende partij in de beslissing van 6 december 2019 reeds gemotiveerd: *“U geeft namelijk zelf aan dat u geen idee heeft wat de persoon met wie u een probleem had in Pakistan u in Afghanistan zou kunnen aandoen (verklaring volgend verzoek, vraag 15, 18) waardoor dit een louter hypothetische vrees is.”* Voormelde foto laat niet toe anders te oordelen. Bovendien kan uit deze foto niet worden afgeleid op welk moment de verwondingen door deze persoon zijn opgelopen alsook wie of wat deze verwondingen heeft veroorzaakt.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de overige documenten die de verzoekende partij bij haar huidig verzoek om internationale bescherming bijvoegt, overeenkomen met haar eerdere verklaringen dat ze gedurende lange tijd in Pakistan heeft gewoond en de laatste maanden voor haar vertrek naar Europa in Afghanistan heeft verbleven. Tijdens dit eerste verzoek om internationale bescherming heeft verzoekende partij immers verklaard dat haar dochter en echtgenote in Pakistan verbleven. De bijgevoegde schooldocumenten en vaccinatiedocumenten van de verzoekende partij bevestigen het verblijf van haar dochter in Pakistan. Het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan wordt echter niet betwist, maar deze documenten tonen niet aan dat de verzoekende partij voorafgaand aan het indienen van haar verzoek om internationale bescherming vanuit Pakistan naar Europa is gekomen in tegenstelling tot haar verklaringen afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verder voegt de verzoekende partij ook nog schooldocumenten toe van haar broer en zus en medische documenten van haar ouders. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij op goede gronden dat deze documenten geen uitsluitel geven noch enig bewijs leveren over de verblijfplaatsen van verzoekende partij voorafgaand aan het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. De bijgevoegde kopie van de huwelijksakte heeft betrekking op

elementen die niet betwist worden, namelijk het huwelijk van de verzoekende partij in Pakistan en het feit dat ze aldaar verbleven heeft. De huwelijksakte geeft evenwel geen uitsluitel over het feit dat de verzoekende partij ononderbroken in Pakistan verbleven heeft en vanuit Pakistan naar Europa is gekomen. De huwelijksakte vormt dus geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming voor de verzoekende partij. De door de verzoekende partij neergelegde kopie van haar POR-kaart, werd door haar reeds neergelegd in haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dit kan door de Raad dus niet worden aanvaard als nieuw element. Als laatste kan de verklaring van A.F.Q worden vermeld. Dit document dient duidelijk het doel om te worden gebruikt als bewijsstuk bij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Hieruit blijkt dus duidelijk het gesolliciteerd karakter en daardoor wordt de bewijswaarde van het document naar beneden gehaald.

4.3.6. Verder haalt de verzoekende partij in het huidig verzoek om internationale bescherming aan dat ze problemen heeft met haar schoonfamilie. Deze zouden, volgens haar verklaringen, de verzoekende partij de schuld geven van het feit dat haar echtgenote haar heeft verlaten en haar vader en haarzelf bedreigd hebben. Zo stelt de verzoekende partij over de bedreigingen van haar schoonfamilie *“We hebben u onze zus gegeven. Je bent vertrokken. Nu heeft ze u verlaten en is ze bang. (...) Vind onze zus of als we je zoon vinden, zullen we hem ook afmaken.”*

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen, motieven van de commissaris-generaal omtrent de verklaring van de verzoekende partij dat haar echtgenote het op een lopen heeft gezet en ze haar schoonbroers dient te vrezen in het verzoekschrift volledig ongemoeid laat. Deze motieven stellen dat (i) de verzoekende partij deze verklaringen allerminst staft, (ii) het markant is dat de echtgenote van de verzoekende partij haar, haar ouders of haar eigen familie op de hoogte heeft gebracht van haar nieuwe liefde en vertrek, (iii) het niet zozeer de familiale eer van de familie van haar echtgenote is geschonden maar eerder de familiale eer van de verzoekende partij, (iv) de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat niet zozeer de familiale eer van haar schoonbroers geschonden is maar eerder die van de familie van de verzoekende partij door de nieuwe relatie van de echtgenote, (v) het niet duidelijk is waarom de broers van de echtgenote van de verzoekende partij haar zouden verwijten dat haar echtgenote verliefd is geworden op een ander man en de verzoekende partij daarvoor verlaten heeft, (vi) de algemene verwijzing naar een mogelijke wetswijziging en het feit dat mannelijke slachtoffers van eerwraak vaak uit een andere familie komen hier geen ander licht op werpen, (vii) de geloofwaardigheid van de verzoekende partij verder wordt ondermijnd door haar schrijven naar het Commissariaat-generaal op 21 februari 2022 waar zij aanhaalt snel een beslissing te willen bekomen omdat zij reeds zes jaar haar vrouw en kind niet meer heeft gezien, (viii) in het kader van haar vorige verzoeken op geen enkel moment huwelijksproblemen heeft vermeld omwille van haar vertrek. De volgende motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

4.3.7. Gelet op het voorgaande kunnen de aangevoerde documenten en verklaringen van de verzoekende partij niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3.8. De volgende vraag die dient onderzocht te worden is of de humanitaire situatie in Afghanistan kan beschouwd worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming.

4.3.8.1. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

4.3.8.2. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 90-91).

4.3.8.3. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Koboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties

de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Aldus brengt de verzoekende partij geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie bevat in het administratief dossier worden ontwaard, die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen eerder werd geoordeeld in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niet anders denken. Haar algemene verwijzingen naar rapporten die een beeld schetsen van de socio-economische situatie in Afghanistan kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen aangezien deze is gebaseerd op de meest recente landeninformatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld.

4.3.9. De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie van de regio van herkomst van de verzoekende partij, namelijk de provincie Kabul, zodanig gevaarlijk is dat er sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming.

4.3.9.1. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and*

Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor Kabul kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 22 incidenten in de verslagperiode. Alle 22 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN 2) Kabul, dat ook de provinciehoofdplaats Kabul omvat. Het gaat om twee op Twitter gemelde clashes tussen de taliban en het NRF in de provincie Kabul, een op twitter vermeld dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie anderen gewond raakten, drie incidenten gericht tegen voormalig ANDSF-personeel, twee incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, drie incidenten tegen journalisten, een geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, twee incidenten tijdens huiszoeken door de taliban, vier incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekendgemaakt werd, twee arrestaties van hulpverleners, een incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct-hoofd van de *Independent Electoral Complaints Commission*.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* Kabul. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren.

4.3.9.2. De verzoekende partij brengt aldus geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie vervat in het administratief dossier worden ontwaard, die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen eerder werd geoordeeld in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming omtrent de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar

materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS